

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Σύνδρομηται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς

Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Ἐστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὐρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δμ. 5

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

34 Ὀδὸς Φιλελλήνων 34

Ἀπέναντι Ἀγγλ. Ἐκκλησίας

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα ἢ δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστολῆς δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλουσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τί λέγουσιν αἱ Ἑλληνίδες. Ἡ πίστις (ὑπὸ δος Κατίνας Ἀλεξάνδρου). — Ἐν εἰκοσάημερον ἐν τῷ Ἀρσακείῳ. — Λουδοβίκος Παστὲρ Γ'. (ὑπὸ κ. Ἀννης Σεραίου). — Ἐπιστολὴ περὶ ἀνατροφῆς κορασίων (ὑπὸ δος Μερόπης Μαρίνου). — Μίαν ἡμέραν εἰς Πορταριάν. — Τὰ ἐνδύματά μας (ὑπὸ δος Marie Lavergue). — Προκήρυξις Διαγωνισμοῦ. — Θέατρον. — Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς.

ΤΙ ΛΕΓΟΥΣΙΝ Αἱ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ

Πολὺς κατ' αὐτὰς ἐγένετο παρ' ἡμῖν λόγος περὶ τῆς γυναικείας χειραφετήσεως, δοθείσης εἰς τοῦτο ἀφορμῆς ἐκ τῆς δικαίης διαμαρτυρίας μας κατὰ τῆς ἐπισήμου ἀπαγορεύσεως, τῆς ἀποκλειούσης τὰς γυναῖκες ἀπὸ πάσης πολιτικῆς ἐπεμβάσεως κατὰ τὰς δημοτικὰς ἐκλογάς.

Καὶ ἐζητήθη παρὰ ἀξιοτίμου καθημερινῆς συναδέλφου ἢ γνώμη πολλῶν καὶ παρήλασαν εἰκόνες καὶ φυσιογνωμίαι ποικίλας, καὶ ἠκούσθησαν κοινοὶ τόποι καὶ σεμνότερα διδάγματα, καὶ ἰδέαι στεναὶ καὶ γνῶμαι φιλελεύθεροι καὶ μεγάλοι καὶ μεσαιωνικὰ ἀποφθέγματα καὶ παραδύσεις χαρμημίων. Καὶ ἐξεσπάθωσαν οἱ μισογύναι καὶ ἐξηγέρθησαν αἱ μισοπρόδοι καὶ ἔρρηξαν κραυγὰς κινδύνου αἱ ὠροσκόποι καὶ ἀπεφάνθησαν ὡς ἀπὸ τρίποδος ἐμπνευσμένοι τινὲς Πυθίαι. Καὶ κατῆλθον αἱ Καρυάτιδες ἀπὸ τοῦ Ἐρεχθίου, καὶ ἡ Παλλάξ Ἀθήνη ἐγκατέστη εἰς τὰς διαφόρους τῶν συνεντεύξεων αἰθούσας, ζητοῦσα νὰ περισώσῃ τὸν διακινδυνεύοντα θεσμόν τῶν πατρῶν. Καὶ ἐξεβλήθησαν ἀπὸ τῶν πλαισίων τῶν αἱ γυναικῆς τῆς Γαλλικῆς ἀριστοκρατίας τοῦ δεκάτου ἐβδόμου αἰῶνος καὶ αἱ ρωμαϊκὴ δέσποινα κατεβιβάσθησαν ἀπὸ τὰ μαρμάρια ὑποβάθρα τῶν, καὶ οἱ παλαίμαχοι ῥήτορες ἀπεσπά-

σθησαν πρὸς στιγμὴν ἀπὸ τὰς περὶ σωτηρίας τῆς πατρίδος σοβραῆς μελέτας τῶν καὶ αἱ ἐπιστήμονες κυριαὶ ἀπὸ τὰς ἀρχαιολογικὰς μελέτας τῶν, καὶ αἱ διδασκάλισσαι ἀπὸ τὰ σχολικὰ θρανία τῶν, ἵνα σώσουν τὸ φύλόν τῶν ὡσεὶ ἀπὸ ἐπικειμένου κινδύνου.

Ἄλλ' ὁ ψυχρὸς παρατηρητὴς, ὁ ἔχων τὴν ὑπομονὴν νὰ παρακολουθῇ ὅλην αὐτὴν τὴν λογομαχίαν περὶ σιῶν καὶ ὀνείρων — διότι πολιτικὴ γυναικεία χειραφετήσις ἐν Ἑλλάδι μόνον ὡς ὄνειρον ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας ἠμπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ — εὐρέθη πρὸ διασκεδαστικωτάτου θεάματος ἀντιφάσεων, ἀσυναρτολογιῶν καὶ ἀσυνεπειῶν τῶν πλείστων ἐξ ὧν ἐγνώματευσάν τι ἐπὶ τοῦ ἐν λόγῳ ζητήματος. Οὕτω γυναῖκες σκανδαλωδῶς πλέον ἐπεμβᾶσαι εἰς τὰς τελευταίας δημοτικὰς ἐκλογάς, ἐνεργήσασαι δημοσίᾳ ψηφοθηρίαν καὶ ἀποφασισμέναι ὄχι μόνον νὰ διημερεύσῃν, ἀλλὰ καὶ νὰ διανυκτερεύσῃν πρὸ τῶν καλπῶν — ἐὰν ἤθελε ταῖς ἐπιτραπῆ τοῦτο, — ὠμίλησαν ἐπὶ ὄρν, ἵνα ἀποδείξουν ὅτι αἱ γυναικῆς δὲν πρέπει νὰ ἀναμιγνύωνται εἰς τὰ πολιτικὰ. Καὶ ἄλλαι ἀγνοοῦσαι νὰ κατασκευάσουν ἴσως τὸν καφέ τῶν, μόνον ὅτι δὲν ἔκλαυσαν ὑπὸ φόβου, μήπως αἱ γυναῖκες μὲ τὰς νέας ἰδέας ἀφήσουν τὸ μαχηρεῖόν τῶν καὶ τὸ νοικοκυριό τῶν. Καὶ ἠκούσθη ἀπὸ τοῦ στόματος τῆς δος Καλλιπέρῃ ὅτι αἱ καθὼς πρέπει γυναῖκες τῆς Γαλλίας οὐδέποτε ἐπεμβάνουσιν εἰς τὰ πολιτικὰ. Οὕτω οἱ ἱστορικοὶ τῆς Γαλλικῆς Ἐπικρατείας καὶ τῆς συγχρόνου πολιτικῆς κινήσεως ἐν Γαλλίᾳ δικαψεύδονται καὶ εἶναι ἀγνωστοὶ ἢ Mme Roland καὶ ἡ κ. δὲ Στάελ, τῆς ὁποίας ἡ πρὸς τὸν Μέγαν Ναπολέοντα ἀπάντησις περὶ ἐπεμβάσεως τῶν γυναικῶν εἰς τὴν πολιτικὴν κατέστη παροιμιώδης. «Αἱ γυναῖκες, Μεγαλειότατε, εἶπε, δικαιοῦνται νὰ λαμβάνουν μέρος εἰς τὴν πολιτικὴν, ἀφ' ἧς στιγμῆς ἀνέρχονται ἐπὶ τῆς λαϊμητόμου.» Καὶ ἐλησμονήθη ἡ Charlotte Cordé, ἡ σώσασα τὴν Γαλλίαν ἀπὸ ἐνὸς μέγαν δήμιον καὶ ἡ Jeanne d'Arc εἰς ἣν

ή Γαλλία οφείλει την ως ελεύθερον κράτος υπαρχίν της και ή marquise de Fontenay, ή σώσασα την πάλιν του Bordeaux από τρομεράν σφαγήν, και ή Marie Antoinette και ή Théroigne de Mericourt και ή Catherine de Foix, ήτις έλεγεν εις τον βασιλέα της Ναβάρρας, σύζυγόν της: Don Juan, εάν έγενώσο σύ Catherine και έγώ Don Juan δέν θα έχάναμέν ποτε την Ναβάρραν. Και ή Marguerite d'Anjou και ή Jeanne d'Albret, ή Jeanne Hachette, ή Anne de France, ή κ. d'Aiguillon, ή κ. de Guercheville αί ιδρύτριαι της έν Γαλλίη άποικιακής πολιτικής, ή Mme de Maintenon ή Mlle de Sombreuil, ή Mme Bouquet, ή Olympie de Gouges, ή Marie de Romieu, ή Mlle de Gournay, ή Maria Desraismes, εις ήν αί έμπορευόμεναι γυναίκες της Γαλλίας οφείλουν τό δικαίωμα της ψήφου των κατά τας έκλογάς των έμποροδικών και ήτις έχει ήδη άγχαλμα και όδόν του όνόματός της έν Παρισίους, και ή Mme Bogelot, ή άντιπροσωπούσασα τας γυναίκας της Γαλλίας εις τό έν Σικάγω Γυναικείον Συνέδριον και τυχούσα διά τουτο του παρσάμου της Λεγεώνας της Τιμής, και ή Juliette Adam, ή συγγραφεύς των πολιτικών άρθρων έν τη «Νέα Έπιθεωρήσει» και τόσαι άλλοι γυναικείαι έξοχότητες έχαρακτηρίστησαν ως μη καθώς πρέπει γυναίκες.

Και δύναται μέν ή δις Καλλιόπερη νά άγνοή την ιστορίαν της Γαλλίας και ιδίαι την γυναικείαν άπανταχού του κόσμου προοδευτικήν κίνησιν, αλλά δέν τη επιτρέπεται νά προσβάλλη και εξευτελίξη τας έξοχωτέρας γυναίκας του τόπου, έν ή επί όκταετίαν εφιλοξενήθη και εξεπαιδεύθη. Θά ηυχόμεθα και θά έπεριμένωμεν νά ακούσωμεν από του στόματός της ό,τι ήκούσαμεν από του στόματος της σοφής παιδαγωγού μας κ. Κεχαγιιά, ό,τι κηρύττομεν ήμεεις από δεκαετίας ήδη μέ όλην την δύναμίν μας: "Ότι αί Έλληνίδες έχουν ανάγκην τοιαύτης αναπτύξεως και μορφώσεως, ώστε νά δύνανται έν πάσι νά βκίνουσιν, έν ιδίω κύκλω, παραλλήλως προς τόν άνδρα, νά είναι σύμβουλοι, συνεργάτιδες και άντιλήπτορες αυτού έν πάσιν, ίνα έπαξίως ανταποκρίνωνται και εις αυτά τά λεπτεπίλεπτα καθήκοντα των ως συζύγων και μητέρων. Θά έπεριμένωμεν τό τοιοϋτον παρ ά γυναικός, ήτις άκριβώς μέχρι σήμερα, παρ τό πλευρόν των άνδρών ως φοιτήτρια έν ίσοις δικαιώμασι συνειργάσθη και την αυτήν διεξεδικήσε προς τόν άνδρα τιμητικήν θέσιν έν τώ σταδίω της επιστήμης, και παρ τό πλευρόν του άνδρός ίσοτίμον προς την εκείνου διεκδικεί έν τη πολιτείη της πατρίδος της ύπηρεσίαν.

Θά έπεριμένωμεν από γυναικα επιστήμονα νά θέση τό ζήτημα εις την έμπρέπουσαν αυτώ θέσιν και νά αφήση τας περι ψήφου και πολιτικής χειραφετήσεως οικιαμαχίας εις εκείνας και εις εκείνους, οι όποιοι μόνον όνειρευόμενοι, ήμποροϋν νά κάμνουν σοβαρόν λόγον έν Έλλάδι περί τοιοϋτου ζητήματος.

Η ΠΙΣΤΙΣ

Τίνες ήσαν αί τόσον διδασκόμεναι άρεται υπό των σοφών της Έλλάδος; Η δύναμις, ή έγκράτεις και ή σύνεσις! Ω

Ίησοϋ! ή ευκίσθητος και έξοχος ψυχή σου ήδύνκτο μόνη νά διδάξη τώ κόσμω, ότι ή πίστις ή έλπίς και τό έλεός ειςιν αί άρεται αί άρμόζουσαι εις την άθωότητα και την ευτυχίαν καθώς και την δυστυχίαν του άνθρώπου!

Είναι θαυμασία λογική άνκμφιβόλω ή δεικνύουσα ήμίν έν τη πίστει την πηγην άπασών των άρετών. Δέν ύπάρχει δύναμις ειμή έν τη πίστει. Συλλογισμός τις είναι ισχυρός, ποιήμα τι είναι θεϊόν, ζωγραφική τις είναι ώραία, διότι τό πνεϋμα ή ό όφθαλμός ό κρίνων περί αυτών είναι πεπεισμένος περί ποιός τινος άληθείας κεκρυμμένης έν τώ συλλογισμώ τουτώ, τώ ποιήματι, τη είκόνι. Όποια θαύματα δέν δύναται νά επιτελέση μικρός αριθμός στρατιωτών, πεπεισμένων περί της ίκανότητος του στρατηγού των; Τριάκοντα πέντε χιλιάδες Έλληνες ακολουθούν τον Άλέξανδρον εις την κατάκτησιν του κόσμου. Η Ακκεδάμων έμπιστεύεται εις τον Λυκούργον και καθίσταται ή σοφώτερη των πόλεων. Η Βαβυλών υποθέτει εκυτήν ποιηθεΐσαν διά τά μεγαλεία, και τά μεγαλεία έρπουσιν ένώπιον της κοσμικής πίστεως αυτης. Χρημός διδει την γην εις τους Ρωμαίους, και οι Ρωμαίοι γίνονται παντοδύναμοι. Ο Κολόμβος, μόνος έξ όλων έν τώ κόσμω, ισχυρογνωμονεί πιστεύων εις νέον τινά κόσμον, και ό νέος κόσμος έξέρχεται των κυμάτων. Η φιλική, ό πατριωτισμός, ό έρωσ, πάντα τά γενναία αισθήματά ειςιν ώσαύτως ειδός τι πίστεως. Διότι έπίστευσαν οι Κόδροι και οι Ίυλάδαί έποίησαν θαύματα.

Και ιδού διατί αί καρδιαί εκείναι, αί εις οϋδέν πιστεύουσιν, αί εκλαμβάνουσαι ως φανταστικές άπάσας τας κλίσεις της ψυχής, και ως παραλογισμούς άπάσας τας ώραίας πράξεις, αίτινες θεωροϋν μέ οϊκτον την εξύψωσιν και ευκισθησίαν του πνεύματος, ιδού διατί αί καρδιαί αυται οϋδέποτε θέλουσι διαφυλάξει τι τό λίαν μέγα, οϋδέ τό λίαν γενναίον δέν έχουσι πίστιν ή έν τη ύλη και τώ θανάτω, και ειςιν ήδη αναίσθητοι ως ή μέν, και ανάληγτοι ως ό δέ.

Αναφέρωμεν τους μάρτυρας, τους ήρωας εκείνους, οϊτινες άνευ στρατού, άνευ λεγεώνων, ένίκησαν τους τυράννους, εδάμασαν τους λέοντας, άφήρησαν του πυρός την δύναμιν και της μαχαίρας την αιχμήν.

Η πίστις καθ' εκυτήν, θεωρουμένη υπό την έποψιν ταύτην, είναι δύναμις τοσοϋτον τρομερά, ώστε θά άνέτρεπε τον κόσμον, εάν έφηρμόζετο εις κκεντροεγείς σκοπούς. Τουθ' ύπερ αποδεικνύει ότι αί έξοχωτέραι άρεται, διαχωριζόμεναι του Θεου, και λαμβανόμεναι υπό την απλήν ήθικην έποψίν των, προσεγγίζου τας μεγαλειότερας κακίας. Έάν οι φιλόσοφοι έκαμνον την παρατήρησιν ταύτην, δέν θα έκοπίζον τόσον, ίνα κανονίσουν τά έρικ του καλού και του κακού. Ο Χριστιανισμός δέν έσχεν ανάγκην, ως ό Άριστοτέλης, νά έφευρη κλίμακα, ίνα θέση τεχνικώς άρετήν τινα μεταξύ δύο κακών έλλυσε την δυσχέρειαν διά βεβαίου μέσου, δεικνύων ήμίν ότι αί άρεται ειςιν τοιαύται, έφ' όσον άναρρέουσι προς την πηγην των, δηλαδή προς τον Θεόν.

Τέλος, εάν μεταχειρισθήτε την πίστιν εις την άληθή χρήσιν αυτης, εάν στρέψητε αυτήν τελείως προς τον Ποιητήν, εάν κινήσητε δι' αυτης τον νεκρόν όφθαλμόν δι' οϋ άνκαλύπτετε τά θαύματα της άγιής γής και την δύναμιν του πραγματικού βίου, εάν χρησιμεύση ως πέρυγος εις την ψυχην

ύμων, ίνα ύψώση ύμας άνωθεν των κακοπαθειών του βίου, θέλετε άνγνωρίσει ότι ή άγια Γραφή δέν ύπερεπήνεσε την άρετήν ταύτην, ότε όμίλησε περί των θαυμάτων ήτινα δύναται τις νά πράξη δι' αυτης. Πίστις οϋρανία! πίστις παρήγορος κατρωτοΐς πλειότερα ή την μετακίνησιν όρώων. Υπεγείρεις τά καταθλιπτικά βάρη ήτινα πιέζουσι την καρδίαν του άνθρώπου!

(Έκ του γαλλικού)

Κατίνα Άλεξάνδρου

ΕΝ ΕΙΚΟΣΑΗΜΕΡΟΝ ΕΝ ΤΩ ΑΡΣΑΚΕΙΩ

Ε΄.

Τετραήμερον όλον διήρκεσαν αί γραπτάι εξετάσεις, τετραήμερον άπελπιστικώς μονότονον και άνικρόν, μέ έν είδος άπραξίας και άδρανεΐας σωματικής και πνευματικής άφορήτου. Πάντοτε ή ιδία στάσις, πάντοτε τά ίδια προς τά εδω και εκεί έφορευτικά βλέμματα, πάντοτε τά αυτά πρόσωπα εις τας αυτας στερεοτύπους θέσεις.

Μόνον τά τεχνικά μαθήματα, τό της καλλιγραφίας και ιχνογραφίας, τά εξετασθέντα τελευταία, έδωκαν όλίγην ζωήν, όλίγην κίνησιν εις εξεταστάς και εξεταζόμενας. Η τέχνη, ή γήσησ αυτή και εις τας στοιχειώδεις έτι αρχάς της και όταν άπλωδς κατέρχεται του θρόνου της, ίνα εξετάση τό κατάλληλον διά μέλλουσαν έγκατάστασίν της έδαφος, ίνα έποπτεύση τας ψυχάς, έν αΐς ό θεός σπινθήρ της δύναται νά άνάψη την φωταύγειν ζωογόνον, εξιδανικεύουσαν, εκποιητικίζουσαν τά άπλούστερα και άσημαντότερα των πραγμάτων.

Αί μαθήτριαί ήδη έλεύθεραι δύνανται νά κάθηνται πλησίον ή μία της άλλης, νά ανταλλάσσωσι σκέψεις και λόγους μετά πάντων, χωρίς οϋδεις νά ύπάρχη κίνδυνος λαθοχειρίας, οϋδεις φόβος άπάτης και δόλου.

Η τέχνη δέν μεταδίδεται διά λόγων, δέν εξωτερικεύεται δι' όρισμένων τύπων και συνθηκών. Έκ μιης άπλής γραμμής, εξ ένός άπλουστάτου κοσμητικού σχεδίου, εκ μιης τοιαύτης ή τοιαύτης φωτοσκιάσεως διακρίνεται άμέσως ή ίκανότης, ή φυσική δεξιότης, ή κλίσις, ή καλλιτεχνική εκάστου ιδιοφυΐα. Καίτοι δε φύσει πάσα γυνή γεννάται κατά τό μέλλον ή ήττον καλλιτέχνης, καίτοι ή καλλιτεχνική της αρχαιότητος άτμόσφαιρα διαχέει και μέχρι σήμερα διά των περιωθέντων άριστοουργημάτων της τέχνης τας αιγλήσεσας άνκαμπάς της άνά πән σημειον του ήμετέρου όρίζοντος, καίτοι αυτά τά φυσικά της χώρας μας κάλλη άποτελοϋσι πλάσιον θαυμάσιον διά την παρ' ήμίν άνάπτυξιν του καλλιτεχνικού αισθήματος, οϋχ ήττον, έν γένει, μεγάλην παρετηρήθη άδαημοσύνη και άδεξιότης έν τη τέχνη εις τας πλείστας εκ των εξεταζόμενων.

Σχηματισμός σκιερου κύκλου έντός τετραγώνου και μικρου καλλιτεχνικού περιθωρίου, ιδού τό δοθέν γύμνασμα εις τας μαθητριάς παρ ά του επί των Τεχνικών μαθημάτων ειδικού εξεταστοϋ κ. Μπαμιέρου. Φυσιογνωμία όλίγον πρωτότυπος, όλίγον ξενική ή του κ. Μπαμιέρου. Τόν ύπέθεσα εύθως εξ αρχής Έπτανήσιον και εκ του σχήματος του γενείου, και εκ του τόνου της φωνής, και εκ της εις την μουσικήν επιδόσεως και εκ της όλης περιβολής. Έξωτερικώς ευρωπαϊκώτερος όλων των συναδέλφων του, αϋστηρός, άμείλικτος, άμερόληπτος, δι-

καιος. Ο μόνος ίσως έξ όλων μας, τον όποτον αφήκαν έντελώς άνεπηρέαστον αί συστάσεις και τά μιλήματα και αί φιλοφρονήσεις γονέων, διδασκάλων και μαθητριών. Προς τας μαθητριάς άδρός, ευγενής, αλλά και σοβαρώτατος. Ένωσών πραγματικώς νά έξελέγξη και πραγματικώς νά εκτιμήση δέν έφείσθη κόπων και καιρού. Άρκει νά είπωμεν ότι ειχε την ύπομονήν νά εξετάση άνά μίαν χωριστά τας εκατόν όγδοήκοντα μαθητριάς εις την φωνητικήν μουσικήν, ως επίσης και εις την ιχνογραφίαν, εύθως ως ύποπτεύθη ότι οι κύκλοι έγέγονοντο τη βοηθείη δικήτου. Και εις τό εργώχειρον ακόμη ή δύνατο νά εκφέρει γνώμην τόσον εξηραχημένον ειχε τό όμμα εις τό καλόν και τακτικόν. Έκπαιδευθείς ειδικώς εις Γερμανίαν εις τά κατά τον τεχνικόν κλάδον, φέρει εισέτι τον τύπον των Γερμανών σπουδαστών μέ τό ύψηλόν περιλαίμιον, και τό δοκτωρικόν έν γένει ύφος.

Εις την μουσικήν αί μαθήτριαί εύρέθησαν καλλίτερον κληρονομήσαν ή εις την ιχνογραφίαν και καλλιγραφίαν. Ίσως διότι πάσα κήρη άρέσκειται νά ψάλλη, ένθ' δέν άρέσκειται νά γράφη. Ίσως ακόμη διότι τό μάθημα της καλλιγραφίας και ιχνογραφίας είναι κατά τό πλείστον παρημελημένον, διδάσκειται δε άτελέστατα παρ' ήμίν. Διδάσκαλοι μέ προκίονια συστήματα, μέ τυπικούς όρους διδασκαλικής, μέ πλημμελή μόρφωσιν, άδυνατοϋν νά μεταδώσουν άγάπην προς τεχνικήν γραφήν. Μόνος ό Froebel ένόησε την σπουδαιότητα της γραφικής τέχνης και επενόησε τό άριστον των συστημάτων προς επίδοσιν και εξοικείωσιν του παιδός εις τό νά γράφη καλώς και τακτικώς από της νηπιακής έτι ηλικίας του.

Παρετηρήθη δε ότι όσαι μαθήτριαί εκκαμν τας πρώτας σπουδάς των κατά την νηπιακήν του Froebel μέθοδον, έγέγονοντο βραδύτερον άρισται καλλιγράφοι και δοκιμώταται ιχνογράφοι και ζωγράφοι. Εις την καλλιτεχνικήν των Κυριών Έκθεσιν, την διοργανωθεΐσαν παρ' ήμίν εις τά γραφεΐα μας πρό τετρατικής περιπού, αί πλείστοι των εκθετριών ήσαν μαθήτριαί άλλοτε του Παρθενωγείου Λασκαρίδου, έν ή εισήγη και έφηρμόσθη ή μέθοδος Froebel.

Τά μικρά εξοικειούνται τόσον μέ τά κανονικά σχήματα και τας γραμμάς, τά όποια πρωτοστατοϋν εις πән παίγιόν των, ώστε και ό όφθαλμός και ή χειρ ένωρίτατα άσκειται εις αυτά.

Έάν τουτο και μόνον τό πλεονέκτημα παρουσίαζεν ή μέθοδος αυτη, βεβκίως θα ηυχόμεθα νά την ιδώμεν εισαγομένην παντού, όπου εκπαιδεύονται νεάνιδες. Διότι δέν ύπάρχει άηδέστερον πράγμα γυναικός κακογράφου, γυναικός άδυνατούσης νά σχεδιάση και τό προς ποικιλτικήν έστω και μόνον χειροτέχνημά της. Άλλως τε και τό από τινος έν τήση άκμη ή γραφολογικόν σύστημα ως μέσον διαγνωστικόν του χαρακτήρος και των αισθημάτων του γράφοντος έχει βλάψει οϋσιωδώς πολλάς νεάνιδας, ών ό χαρακτήρ παρανοσείται ένεκα της άκαταστάτου και άνωμάλου κακής γραφής. Έάν μάλιστα πιστεύσωμεν τας στατιστικάς, δεκάδες νεανίδων άπόλεσαν την ευκαιρίαν άρίστης άποκαταστάσεως, διότι οι ύποψήφιοι μνηστήρες των, φανατικοί γραφολόγοι, έτραπήσαν εις φυγήν, εύθως ως είδον εις τό πρώτον αισθηματικόν επιστόλιον της εκλεκτής των τον άθλιον γραφικόν χαρακτήρα της.

ΠΑΣΤΕΡ

Γ'.

Τῷ 1854, ὀνομασθεὶς Καθηγητὴς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Λίλλης, ἐδίδασκε νὰ παρακολουθήσῃ τὰς ἐπὶ τῆς Φυσικῆς καὶ Ἀνατομικῆς Χημείας ἐργασίας του. Ἡ ὁδὸς εἶχεν ἤδη ἐξομαλυνθῆ καὶ ἡ ἐπιτυχία ἐμελλε τοῦ λοιποῦ νὰ στέφῃ πᾶν βῆμά του. Συμβᾶν δὲ τι πανεπιστημιακὸν διέλυσε τοὺς δισταγμοὺς του. Εἰς ἡλικίαν τριάκοντα δύο ἐτῶν εἶχεν ὀνομασθῆ Πρύτανις τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Λίλλης. Γνωστὸν δὲ ὅτι μία τῶν κυριωτέρων βιομηχανιῶν τῆς βορείου ταύτης ἐπαρχίας, εἶναι ἡ κατασκευὴ οἰνοπνεύματος ἐκ κοκκινοφυλλίων καὶ ἄλλων ριζῶν. Ὁ Παστέρ ἀπεφάσισε ν' ἀφιερῶσθαι μέρος τῶν μαθημάτων του εἰς τὴν σπουδὴν τῆς ἀναβράσεως. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐξήγουν τὰ φαινόμενα τῆς ἀναβράσεως, διὰ λίαν ἀβεβῆτων θεωριῶν. Ὁ Berzelius, ὁ Mitscherlich, ὁ Liebig, εἶχον χημικὰς θεωρίας, τῶν ὁποίων αἱ βᾶσεις ἦσαν λίαν ἀμφισβητήσιμοι, ἀλλ' ἄς δὲν ἐπέσβευσον ὀλιγώτερον καὶ μετ' εὐλαθείας καὶ ἐν τοῖς βιβλίοις καὶ ἐν τοῖς σχολείοις, κατόπιν τῶν διαβεβαιώσεων τῶν συγγραφέων. Μάστιν ὁ διάσημος Γάλλος παρατηρητὴς Gagniar de la Tour καὶ ὁ Γερμανὸς φυσιολόγος Schawann ἐτόλμησαν νὰ μεταφέρωσιν εἰς ὃν ζῶν, εἰς γενεὰν ὄντων μικροσκοπικῶν, ἀναπτυσσομένων ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἐξοχρωμένου ρευστοῦ, τὴν αἰτίαν τοῦ μετασχηματισμοῦ τῆς ζακχαρώσεως εἰς οἰνόπνευμα καὶ ἀνθρακικὸν ὄξύ. Ἡ θεωρία αὕτη δὲν ἤρθε εἰς τοὺς τότε μᾶλλον φημιζομένους χημικούς. Ἄλλ' ἀκριβῶς τὴν περιφρονουμένην ταύτην θεωρίαν υἱοθετήσας ὁ Παστέρ, ὑπεστήριξεν αὐτὴν διὰ βεβαίων ἐνδείξεων καὶ ἀναμφισβητήτων. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης, ἡ ἰδέα τῶν ζώντων μικροσκοπικῶν, ἀποτελούντων μέρος τῶν χημικῶν φαινομένων, ἦτις ἐφαίνετο προηγουμένως ἀφηρημένη καὶ ἀνυποστήρικτος, ἐρριζώθη ἐν τῇ ἐπιστήμῃ καὶ κατέστη ὁ γενικὸς κανὼν, διὰ τὴν ἐξήγησιν πληθῶν ἀναλόγων φαινομένων τῆς ζακχαρώσεως ἀναβράσεως.

Ἡ δὲ ἀνακάλυψις τῆς βομβιζούσης ἀναβράσεως ὑπῆρξε κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐκ τῶν μᾶλλον ἀξιοσημείωτων τοῦ δεινοῦ παρατηρητοῦ μας. Οὕτω λοιπὸν ὁ Παστέρ ἔφερε τὴν προσοχὴν του ἐπὶ τῆς ἀναβράσεως, ἣτις παράγει τὸ ὄξος. Κατῶρθσε δὲ νὰ μεταφέρῃ τὸ φαινόμενον τοῦτο εἰς εἰδικὴν ἀνάβρασιν· καὶ γνωστὸν εἶναι, ὅτι ἀποτελέσθη ὅλως νέα βιομηχανία, ἡ κατασκευὴ ὄξους διὰ τῆς ἀναβράσεως, βιομηχανία ἀνυψωθεῖσα ὑπὸ τῶν ἐρευνῶν τοῦ Παστέρ, ἐνεργουμένη δὲ σήμερον ἐπὶ εὐρείας κλίμακος εἰς Αὐρηλίαν, Παρισίους καὶ Γερμανίαν.

Τῷ 1857 ὁ Παστέρ προσελήθη εἰς Παρισίους ἐν τῇ κεντρικῇ ἐκείνῃ σχολῇ τὴν ἡγάπα, καὶ ἐπέτυχεν ἐν αὐτῇ τὴν θέσιν τοῦ διευθυντοῦ τῶν ἐπιστημονικῶν σπουδῶν. Ὑπῆρξε Πρύτανις Πανεπιστημιακῆς σχολῆς ἐν ἡλικίᾳ τριάκοντα δύο ἐτῶν, ἐγένετο δὲ διευθυντὴς τῶν ἐπιστημονικῶν σπουδῶν τοῦ Κεντρικοῦ Διδασκαλείου ἐν ἡλικίᾳ τριάκοντα πέντε ἐτῶν. Ἄλλ' ἐκεῖνο ὑπερὸ πᾶν πάντως ἐπεθύμει, ἐκεῖνο οὐτινος ἐσπερεῖτο, ἦτο ἐν ἐργαστήριον. Ὅταν δὲ ἐζήτησε τὴν εὐνοίαν ταύτην παρὰ τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως, οὗτος τῷ ἀπεκρίθη: Δὲν ὑπάρχει κεφάλαιον ἐν τῷ προϋπολο-

γισμῷ, ἵνα ἐξ αὐτοῦ χορηγήσω ὑμῖν 1500 φράγκα ἐτησίως, ὡς δαπάνην πειραμάτων.

Οὕτω ὁ Παστέρ δὲν ἐδίστασε νὰ ἰδρῶσῃ ἰδίαις δαπάναις ἐν ἐργαστήριον, ἐν ὑποστέγῳ δωματίῳ τοῦ Κεντρικοῦ Διδασκαλείου, καὶ μαντεύει τις εὐκόλως, πόσον μετρία ἦτο ἡ διευθέτησις αὐτοῦ.

Ἐκτοτε ἐπεδόθη θαρραλέως εἰς τὸ σκοτεινὸν καὶ πολυσύνθετον ζήτημα τῆς τυχαίας γεννήσεως, καὶ γνωστὸν εἶναι ὅποσον θριαμβῶν ἤρατο ἐναντίον τοῦ ὀπαδοῦ τῆς ἰδέας τῆς ἄνευ σπορᾶς γεννήσεως κ. Pouchet ἐκ Ρουένης. Ἡ τελεία δὲ καὶ ἀναμφίλεκτος ἀπόδειξις τῆς προϋπάρχουσας σπερμάτων πρὸς ἐκκόλψιν παντὸς ὄντος ζῶντος κατεδείχθη ἐσχαί.

Ἀκριβῶς δὲ ἡ ἀπόδειξις αὕτη τῆς ὑπάρχουσας σπερμάτων εἰς πάντα τὰ κέντρα, ἐγένετο ἡ πηγὴ τῶν λοιπῶν ἀνακαλύψεων, αἵτινες συνηρμολογήθησαν μετ' ὀλίγον ἐν ταῖς χερσὶ τοῦ Παστέρ. Ἡ θεραπεία τῶν μεταξοσκωλήκων ὑπῆρξε ἡ σπουδαιότατη τῶν ἀνακαλύψεων διὰ τὴν εὐημερίαν τῶν συγχρόνων βιομηχάνων λαῶν. Περὶ τὸ 1863 ἡ γεωργικὴ βιομηχανία τῆς διατροφῆς τῶν μεταξοσκωλήκων διήρχετο ὀλεθρίαν περίοδον. Οἱ σπόροι τοῦ πολυτίμου ἐντόμου εἶχον μολυνθῆ πανταχοῦ Γεωργικῆ ἐταιρίαι, Κυβερνήσεις, πολῖται, πάντες ἐμεριμῶν περὶ τῆς μάστιγος καὶ τῆς ἐπιδημιᾶς αὐτῆς πορείας.

Τῷ 1865, ἡ Γερουσία ἐπελήθη ἀναφορᾶς ὑπογεγραμμένης ὑπὸ τριῶν χιλιάδων ἐξακοσίων Δημάρχων, Δημοτικῶν Συμβούλων καὶ ἰδιοκτητῶν σηροτρόφων. Ἡ μεγάλη ἐπιστημονικὴ αὐθεντία τοῦ Dumas, καὶ αἱ γνώσεις αὐτοῦ ἐπὶ τῆς βιομηχανίας τῆς μεταξῆς, συνετέλεσαν ἵνα ὀνομασθῆ εισηγητὴς τῆς Ἐπιτροπῆς. Ἐνῶ δὲ συνέτασσε τὴν ἐκθεσίαν του, ἐπῆλθεν αὐτῷ ἡ ἰδέα νὰ ὑποχρέωσῃ τὸν Παστέρ, ὅπως ἐπιδοθῆ εἰς ἐπιστημονικὰς ἀναζητήσεις πρὸς ἀποτροπὴν τῆς ἐπιδημίας, καθ' ἣς οὐδεὶς ἠδύνετο νὰ θριαμβεύσῃ.

Ὁ Παστέρ ἀπεδέχθη τὴν πρότασιν ταύτην κατ' ἀρχάς, διότι ἐγένετο αὕτη καθ' ἣν ἡ σιγμὴν τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἀναζητήσεών του ἐπὶ τῆς τεχνητῆς ἀναβράσεως ἤνοιγον αὐτῷ εὐρὸν στάδιον ἐπιστημονικῶν ἐρευνῶν καθ' ἣν σιγμὴν, ὡς ἐφαρμογὴν τῶν τελευταίων αὐτοῦ σπουδῶν, εἶχεν ἀναγνωρίσει τὴν ἀληθῆ θεωρίαν τῆς κατασκευῆς τοῦ ὄξους, καὶ ἀνακάλυψε τὸ αἴτιον τῶν ἀσθενειῶν τῶν οἴνων· τέλος καθ' ἣν σιγμὴν διευκρινήσας τὸ ζήτημα τῆς τυχαίας γεννήσεως ὡς κυρίως αἰτίαν τῶν μέχρι τοῦδε ἀνεξηγήτων φυσικῶν φαινομένων, διέβλεπε πανταχοῦ ἀπειρίαν μικροκτόμων.

Διὰ τοῦτο ἐδίσταζεν εἰς ἄκρον, ἀλλ' ὁ Dumas τὸν ἀντιτίον ἐπέμενε λέγων εἰς τὸν πρῶτον μαθητὴν του, καταστάνα τὰ ἤδη συνεργάτην καὶ φίλον του: «Ἀποδίδω ὑψίστην ἀξίαν εἰς τὴν προσήλωσιν τῆς προσοχῆς σου ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς ἀσθενείας τῶν σπόρων τοῦ μεταξοσκωλήκου».

Ἄλλὰ, σημειώσατε, τῷ ἀπῆντησεν ὁ Παστέρ, ὅτι οὐδέποτε ἡγγισα μεταξοσκωλήκων. Προτιμότερον, προσέθηκε ὁ Dumas, οὐδὲν νὰ γνωρίζετε ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου, διότι δὲν ἔχετε ἄλλας ἰδέας, ἢ ἐκεῖνας αἵτινες θὰ γεννηθῶσιν ἐν τῷ νῷ σας ἐκ τῶν ὑμετέρων παρατηρήσεων. Ὁ Παστέρ ἐπέσθη οὐχὶ τὸσον ἐκ τῆς δυνάμεως τῶν ἰσχυρισμῶν τούτων, ὅσον διὰ τὴν δόσιν τῷ κλεινῷ αὐτοῦ διδασκάλῳ τραπέζην ἐνδείξιν τοῦ σεβασμοῦ του.

Γνωστὰ εἶσι τὰ ἀποτελέσματα τῶν σπουδῶν τοῦ Παστέρ ἐπὶ τῆς ἀσθενείας τῶν μεταξοσκωλήκων. Ἀνεγνώρισεν ὅτι αἰτία ταύτης ἦτο ἀλλοίωσις τῶν ὄων τοῦ ἐντόμου, κοινῶς λεγομένων σπόρου, καὶ ἐδίδασκε εἰς τοὺς χωρικοὺς τοὺς γεωργοὺς καὶ τοὺς βιομηχάνους τὸν τρόπον τῆς διαγνώσεως τῶν ἀσθενῶν σπερμάτων διὰ τοῦ μικροσκοπίου. Οὕτω, θέτοντες κατὰ μέρος τοὺς μεμολυσμένους σπόρους, μετεφέρουσι τὴν ἀναπαγωγὴν ἐπὶ τῶν ὡς ὑγιῶν ἀναγνωριζομένων.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) "Anna Σερούτου

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΡΙΤΗ
ΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΤΗΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ
DUPANLOUP
ΕΚ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΟΣ ΑΥΤΟΥ
‘LETTRES SUR L'ÉDUCATION DES FILLES,’

Ἀγαπητέ μοι φίλε,

Εἶνε καιρὸς νὰ εἰσδύσωμεν βαθύτερον εἰς τὸ σοβαρὸν ζήτημα τῆς ἀνάγκης τῆς ἐργασίας διὰ τὰς γυναῖκας ἐν οἰδηπότε καταστάσει καὶ ἐν ὧσιν, εἴτε κόραϊ τοῦ λαοῦ, εἴτε χωρικαὶ καὶ ἐργάτιδες, εἴτε κόραϊ πλούσια καὶ τοῦ καλοῦ κόσμου, ὡς λέγεται. Ἐν πρώτοις εἶνε ἀναμφισβήτητον ὅτι αἱ γυναῖκες αἱ ζῶσαι ἐντὸς τοῦ κόσμου δὲν πρέπει νὰ φοβῶνται ὀλιγώτερον τῶν ἀνδρῶν τὸν μέγαν κίνδυνον τὸν ὅποσον οὐδέποτε θὰ ἀποκώμω νὰ πολεμῶ πανταχοῦ ὅπου συναντᾶται ταύτην τὴν φοβερὰν μάστιγα πάσης ψυχῆς καὶ πάσης ζωῆς: τὴν ἀεργίαν, καὶ ἰδικιτέρας τὴν πνευματικὴν.

Τίς δὲν γνωρίζει, τίς δὲν εἶδεν ἐκ τοῦ πλησίον τὰς λυπηρὰς συνεπείας, εἰς ἃς ὠθεῖ μίαν γυναῖκα, μίαν μητέρα οἰκογενεῖας, μίαν διδάσκαλον τοῦ οἴκου, ἢ ἑλληψίς σοβαρῶν ἐνασχολήσεων; Ἀμάρτηματα θλιβερά, δυστυχία ἀνεπανόρθωτοι δὲν ἔχουσι πολλάκις ἄλλην αἰτίαν. Οὕτως ἡ σοβαρότης τοιούτου κινδύνου οὐδένα διαφεύγει.

Δὲν ὑπάρχει πατὴρ ἄξιος τούτου τοῦ ὀνόματος, ὅστις δὲν φοβεῖται τοῦτο διὰ τὴν θυγατέρα του, οὐδεὶς σύζυγος, ἔστω καὶ ἐκ τῶν κορυφωτέρων, ὅστις δὲν φοβεῖται τοῦτο διὰ τὸν οἰκόν του· καθ' οὗδεις προτέκτικὸς παρατηρητὴς, ὅστις δὲν τρομάζει συλλογιζόμενος τὴν ἐπιρροήν, ὠφέλιμον ἢ ὀλεθρίαν, τὴν ὁποῖαν γυνὴ τις δύναται νὰ ἐξασκήσῃ περὶ αὐτὴν καὶ ἐν τῇ κοινωνίᾳ.

Θὰ εἶπω ὅτι αἱ γυναῖκες τόσῳ μᾶλλον ὑποχρεοῦνται νὰ ἀποφεύγωσι τοιούτους κινδύνους, ὅσον μεγαλειότερα εἶνε τὰ καθήκοντα αὐτῶν, καθὼς λέγει ὁ Φενελὼν ἐν ἀρχῇ τοῦ τόπου ὠραίου καὶ ἀληθοῦς συγγράμματός του «Περὶ ἀνατροφῆς τῶν νεανίδων». Τὰ καθήκοντα ταῦτα ἀποτελοῦν αὐτὰς τὰς βᾶσεις τοῦ ἀνθρωπίνου βίου. Δὲν εἶνε αἱ γυναῖκες πράγματι αἵτινες καταστρέφουσι ἢ ὑποστηρίζουσι τὰς οἰκίας, αἵτινες κανονίζουσι λεπτομερῶς πάντα τὰ τῆς οἰκίας καὶ αἵτινες ἐπομένως ὀρίζουσι πᾶν ὅ,τι ἔπεται ἐγγύτερον παντὸς τοῦ ἀνθρωπίνου γένους; Ὡς ἐκ τούτου διαδραματίζουσι τὸ κύριον μέρος εἰς τὰ καλὰ ἢ εἰς τὰ κακὰ ἦθη ὅλου τοῦ κόσμου.

Τοῦθ' ὑπερπροσέτι ἔλεγεν ὁ Φενελὼν εἶνε ἀληθέστατον καὶ ἄξιον νὰ μελετηθῆ βαθεῶς παρὰ παντὸς ἀνθρώπου μεριμνῶντος περὶ τῆς ἀληθοῦς αὐτοῦ εὐδαιμονίας: «Γυνὴ σώφρων, ἐπιμελής καὶ εὐσεβεστάτη, εἶνε ἡ ψυχὴ πάσης μεγάλης οἰκίας».

Αὕτη φέρει τὴν τάξιν πρὸς ἀπόλαυσιν τῶν ἐγκοσμίων ἀγαθῶν καὶ τῶν οὐρανίων. Ὑποθέσατε τὸν κενόν, γυναικα ματαίαν, ἐλαφρὰν, σπάταλον, ἀσύνετον, ἀργὴν, ἢ ἀσχολουμένην μόνον εἰς μηδαιμνά, ἀγνοοῦσαν εἰς τί νὰ χρησιμοποίησῃ τὰς ὥρας τῆς. Τί θὰ καταστῆ καὶ τί δύναται ν' ἀποβῆ ἡ οἰκία τῆς;

Ἡ δικαιοδικὴ ἀργία τῶν γυναικῶν τοῦ κόσμου, τὸ ἐλάχιστον κακὸν διὰ τὰ ὅποια δύναται τις νὰ τὰς κατηγορήσῃ εἶνε ἡ αἰτία τούτου τοῦ κενοῦ, τῆς βαθείας ταύτης ἀκηδίας ἣτις πιέζει ἐνίοτε βαρέως αὐτὰς καὶ πρὸ πάντων τοὺς περὶ αὐτὰς. Εἶναι ἐν εἶδος κόρου τοῦ πνεύματος, χυνότητος τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ χαρμηλοῦ τὰ ὅποια εἶνε τὰ πλέον κινδυνώδη διὰ τὴν οἰκονομικὴν ἐπιτυχίαν διὰ πᾶσαν ἀγάπην καὶ πᾶσαν ἀφοσίωσιν τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου. Ἐγὼ τοὐλάχιστον οὐδέποτε συνήτησα οὐδὲ ζῶν, οὐδὲ θερμοῦτητα εἰς οὐδεμίαν ἐκ τῶν ἀθλίων τούτων οἰκογενειακῶν ἐστιῶν, ἐν αἷς ἡ κυριαρχοῦσα γυνὴ μόνον ἐκ τῆς ματαιότητος αὐτῆς ἀντλεῖ τὸν τρόπον τῆς χρησιμοποίησεως τῶν ὥρων τῆς. Ἐκεῖ τὸ πᾶν ματαιίνεται καὶ σβένυται, ἐκεῖ ἔπου ὤφειλεν ἡ γυνὴ τὸ πᾶν νὰ ἐμψυχώσῃ, τὸ πᾶν νὰ θερμώσῃ, τὸ πᾶν νὰ διεγείρῃ περὶ αὐτήν.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) Μερόπη Μαρίνου.

ΜΙΑΝ ΗΜΕΡΑΝ ΕΙΣ ΠΟΡΤΑΡΙΑΝ

Κάραθος! ὄνομα περίεργον διὰ μίαν πλατῆν ἐν εἰλῆι εὐρουτάτου ἐξώστου ἐξέχουσαν ὑψώματός τινος τοῦ ὄροπέδιου ἐπὶ τοῦ ὀποῖου ἀναρριχᾶται κλιμακοειδῶς ἡ Πορταρία. Οὕτω ἡ μία τῆς πλευρᾶς εἶναι περιτοιχισμένη εἰς δύο ἢ τριῶν μέτρων ὕψος ὑπὸ καθέτου φυσικοῦ τοίχου, τὰς ἀνωμολίας τοῦ ὀποῖου διατέμνει μικρὰ ἐλικοειδῆς ἀτρακτοὺς, φέρουσα πρὸς τὰ ἄνω. Ἀπὸ τῆς αὐτῆς πλευρᾶς κατέρχεται μετ' ὀλίγου ἰλιγγιώδους εἰς μικρὸν παφλάζοντα καταρράκτην τὸ ὕδωρ τοῦ Κραυσίνδωνος, τὸ ὅποσον περιλούει τὴν μικρὰν πλατῆν, καταπίπτον πάλιν καὶ ἀπ' αὐτῆς διὰ δευτέρου καταρράκτου εἰς τὰ χαμηλότερα τοῦ χωρίου μέρη.

Στρώνομεν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ὑπὸ τὰς γιγαντιαίας πλατάνους τὰ ἐκ μικρῶν τουρκικῶν ταπήτων σάγματα τῶν ἵππων μας καὶ ἐξαπλούμεθα ὑπὸ τὴν σκιάν μετ' ἐστέρην τὸ ἀργυροπράσινον φύλλονα, διὰ μέσου τοῦ ὀποῖου ὡς χρυσὴ βροχὴ σκορπιζοῦνται σποραδικῶς δραπέτιδες τινες τοῦ ἡλίου ἀκτίνες. Τὸν δίκην κολοσσῶ, κορμὸν τῆς μεγίστης κεντρικωτάτης τῶν πλατάνων περιβάλλει ἐν εἰδῇ κυκλοτεροῦς διβανίου σκινιδώμα, ὡς πλαισιῶν ἄλλως τε, πρὸς τὸ ἀπόκρημον τῆς πλατείας μέρος ἐν εἰδῇ κινηθώματος, μικρὰ σειρὰ ξυλίνου καθίσματος.

Τὸ ὕδωρ μυκᾶται ἀπειλεῖ, ἐνῶ τὰ δένδρα ἡρέμα ψιθυρίζουσι, σειόμενα ὑπερήφωνα καὶ μεγαλοπρεπῆ μετ' ἐκινήσεως ἀβροδικαίου ὀδάλισκος. Κλείετε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐνοεῖτε τότε δικτὴ τὸ μέρος αὐτὸ ὀνομάσθη Κάραθος. Αἰσθάνεσθε ἀκριβῶς ἔτι καὶ εἰς τὴν θάλασσαν, εὐρισκομένη ἐπὶ ἀτμοπλοίου. Νερὸν πανταχοῦ, καὶ ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ καὶ ἐπάνω καὶ κάτω.

Νερὸ, τὸ ὅποσον βρυγᾶται καὶ ἐκσπᾶ εἰς ἀφροὺς καὶ ὑψοῦται εἰς κύμα καὶ κατέρχεται εἰς χειμάρρους καὶ ἀναλύεται παρὰ τὰς ρίζας ἄλλων πλατάνων, αἰωρουμένων ἀπὸ τοῦ κρη-

δημοσιεύσεως τῆς προκηρξυσεως ταύτης, ὅπως ὑποβάλλωσι τὰ σχεδια-
γραφήματα αὐτῶν.

Δ'.) Ἡ διάμετρος τοῦ μεταλλίου ἔσται 0,05.

Ε'.) Εἰς τὴν ἔμπνευσιν τοῦ καλλιτέχνου ἀνατίθεται ἡ ἐκλογή τῆς
παραστάσεως ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν ἐπιφανειῶν τοῦ μεταλλίου, ὧν ἡ
μὲν ἔσται ἡ κυρία, ἀποκλειστικῶς ὠρισμένη διὰ τὴν συμβολικὴν πα-
ράστασιν, ἡ δὲ εἰς τὴν σημείωσιν τοῦ ὀνόματος τῶν Ὀλυμπιακῶν
Ἀγῶνων καὶ τοῦ ἔτους τῆς ἐν Ἀθήναις τελέσεως αὐτῶν, περιβεβλη-
μένων ἐντὸς στεφάνου. Ὑπομνησθεταί, ὅτι ἡ ἐπὶ τῆς κυρίας ὕψους
παράστασις πρέπει νὰ ἀναφέρεται εἰς τὴν περὶ τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀ-
γῶνων τῆς ἀρχαιότητος παράδοσιν καὶ εἰς τὰς περὶ τούτων διασωθί-
σας εἰδήσεις.

ΣΤ'.) Εἰς τὸν καλλιτέχνην, οὗτινος τὸ σχεδιάσμα ἤθελεν ἐγκρίνει,
ἡ Ἐπιτροπεία ὡς τὸ κρεῖσσον, ἀπονεμηθήσεται ἀμοιβή δραχμ. χιλίων.

Ζ'.) Τὰ σχέδια ἔσονται ἐσφραγισμένα, ἕκαστον δὲ θέλει ἔχει ἐν
ρῆμα ἴδιον, πρὸς ἀναγνώρισιν τῆς ταυτότητος τοῦ σχεδιάσαντος.

Η'.) Τὰ σχέδια ἅτινα δὲν ἤθελεν ἐγκριθῆ, ἐπιστραφήσονται τοῖς
ὑποβαλοῦσι ταῦτα, δὲν θέλουσι δ' ἀποσφραγισθῆ οἱ τὰ ὀνόματα τῶν
γραψάντων ταῦτα καλλιτεχνῶν περιέχοντες φάκελοι.

Θ'.) Τὰ μέλη τῆς Ἀγωνοδίκου Ἐπιτροπείας θέλει ὀνομάσει ἡ
Α. Β. Ὑψ. ὁ Διάδοχος.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 12 Ὀκτωβρίου 1895.

Ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων

Τιμολέων Ι. Φιλιππῶν

ΘΕΑΤΡΟΝ

Ὁ κ. Ἀσλάνης μᾶς ἔσωσεν ἀπὸ τὴν πρώτην ἀνίαν τῶν μακρῶν
φθινοπωρινῶν ἐσπερίδων διὰ τῆς θεατρικῆς κινήσεως, ἣτις ἀνεπτύχθη
κατ' αὐτὰς εἰς τὴν πόλιν μας, χάρις εἰς τὸ ἐπιχειρηματικὸν αὐτοῦ
πνεῦμα.

Μᾶς ἔφερε δύο ἐκ τῶν καλλίστων θιάσων ἐξ ὧν μέχρι τοῦδε ἔ-
σχον αἱ Ἀθήναι καὶ ἐναλλάξ σήμερον μὲ μελοδραμάτιον ἰταλικὸν καὶ
αὔριον μὲ δρᾶμα ἢ κωμωδίαν Γαλλικὴν τὸ κοινὸν Ἀθηνῶν καὶ Πει-
ραιῶς διέρχεται καλλιτεχνικὰς ἐσπέρας ἀληθῶς ἀπολαυστικὰς. Τὸ ἐν
ὡς τὸ καὶ ἄλλο εὐθηνότατα, μὲ τίποτε σχεδόν, προσιτὰ εἰς ὅλα τὰ βα-
λάντια, διασκεδαστικά, εὐθυμα, σύμφωνα μὲ τὸν χαρακτήρα μας καὶ

Μὲ ἐκατηγόρησαν εἰς αὐτόν; τὴν ἡρώτησε. Τῷ εἶπον πράγματα φρικώδη,
σοὶ ἐπαναλαμβάνω, καὶ τὸν ἐπέπληξα, διότι πιστεύει τὰς διηγῆσεις τοῦ τυ-
χόντος, καὶ οἷτι ἦτο ἀνανδρὸν νὰ προσάλλη τις γυναῖκα ἀνοπεράσπιστον. Καὶ
εἶχον δίκαιον. Ἀλλ' αὐτὸς τὸ ἔλαβεν ὡς ζήτημα φιλοτιμίας καὶ μὲ ἐμέμφθη
διότι τόσον ὀλίγην ὑπερηφάνειαν εἶχον, καὶ μὴ ἀπηγόρευσε νὰ σὲ ἴδω ποτέ.
Σκέψου, τέλος, ἂν ἦτο κατάλληλος ἡ στιγμή νὰ τῷ εἶπω ὅτι ἤθελον εἶθαι
"Ὅχι, εἰπέ μοι ἐλικρινῶς Ἐστέλλα, ἐὰν ἦσο εἰς τὴν θέσιν μου, δὲν θὰ ἔκα-
μνε ὡς ἐγώ; δὲν θὰ τὸ εἶπω, ἀλλὰ θὰ ἔρχωμαι ὁσάκις θέλω νὰ σὲ βλέπω.
Ἡ Ἐστέλλα ἐνηγκαλίσθη τρυφερῶς τὸ ἀνδρὸν πρόσωπον, ὅπερ ἔκρυπτε
πλησίον της, διότι ἡ νεαρὰ γυνὴ ὠμοιάζε πρὸς παιδίον καὶ ἦτο ἀδύνατον νὰ
τὴν φαντασθῆ τις ὡς ὄριμον γυναῖκα. "Ἀκουσον Ὀδέττη, τῇ εἶπε μετ' ἄ-
κρας γλυκότητος; γνωρίζεις ὅτι σὲ ὑπερχαπῶ, διότι ἐξ ὅλων τῶν γνωρίμων
μου οὐδεὶς μοὶ ἐξεδίλωσε τόσην συμπάθειαν καὶ στοργὴν ὡς σὺ, καὶ μετὰ τὸν
θάνατον τῆς κ. Μονκλάρ, μόνη σὺ μένεις ἐνδιαφερομένη περὶ ἐμοῦ. Ἡ
φιλα σου λοιπὸν μοὶ εἶναι πολύτιμος. "Ακουσον με, καὶ ἐνόησόν με. Πολὺ
περισσότερον μὲ συγκινεῖ ἡ ἐκτίμησίς σου ἀπὸ τὴν φιλίαν σου! Ἡ ἀγνότης
τῆς ψυχῆς σου σὲ ὠθεῖ νὰ ἐκτιμᾷς ἐπίσης ὅσους ἀγαπᾷς, διὰ τοῦτο σὲ εὐγνω-
μονῶ, ἀλλὰ δὲν θὰ σὲ ἐξετίμων, ἐὰν ἐξηκολούθεις νὰ ὑπεκρίνεσαι ἀπέναντι
τοῦ σύζυγόν σου!

—Νὰ ὑποκρίνωμαι; ἀνερώνησεν ἡ Ὀδέττη ἐκπληκτος καὶ σχεδόν προσβε-
βλημένη.

—Ναί, ἀγαπητόν μοι παιδίον, ὁ σύζυγός σου ὀφείλει νὰ γνωρίζῃ ὅλας τὰς
πράξεις σου καὶ δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ τὰς ἀποκρύπτῃς.

—Ἄ! παραδείγματος χάριν, καὶ μήπως μοὶ διηγῆται ἐκεῖνος πᾶν ὅτι κάμνη;

—Ἀλλὰ δὲν εἶναι τὸ ἴδιον πρᾶγμα. Χωρὶς νὰ εἶναι ἀνάγκη νὰ τῷ διηγῆσαι
καὶ τὰς ἐλαχίστας λεπτομερείας τοῦ βίου σου, οὐχ ἦτιον πρέπει νὰ ζῆς οὕτως
ὥστε ὁσάκις σὲ ἐρωτήσῃ, νὰ δύνασαι νὰ τῷ ἀποκριθῆς ἀπόδως τὴν ἀλήθειαν.

Ἡ Ὀδέττη ἔκρινε τὴν κεφαλὴν καθύστων οὐδεὶς μέχρι τοῦδε ἐκ τῶν περι-
στοιχούντων αὐτὴν, τῷ ὠμίλησε τοσοῦτον γλυκέως καὶ αὐστηρῶς συνάμα.

τὰς καλλιτεχνικὰς ἀπαιτήσεις τῆς μεγαλύτερας μερίδος τοῦ Ἑλληνι-
κοῦ κοινοῦ.

Ἡ «Mascotte» καὶ οἱ «Γρεναδιέροι» κατεχειροκροτήθησαν εἰς τὸ Ἴτα-
λικόν, ὡς ἤρεσαν καὶ ἐπευφημήθησαν «Les femmes nerveus» εἰς τὸ
Γαλλικόν. Εἶναι ἔργα αὐτὰ τὰ ὅποια πρέπει νὰ ἴδῃ ὅλος ὁ κόσμος καὶ
πρὸ πάντων ὅσαι ἐξ ἡμῶν μὲ τὸ ἐλάχιστον προσβάλλονται ἀπὸ νευρι-
κὰς κρίσεις.

ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΝ ΜΑΡΙΑΣ ΒΕΛΛΗ

Τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ζήνωνος Παρθεναγωγεῖον τῆς κ. Βελλῆ ἤρξατο
πλέον τῶν τακτικῶν μαθημάτων του μὲ προσωπικὸν πλούσιον καὶ
ἐκλεκτόν, ὡς καὶ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος, καὶ μὲ νεωτερισμοὺς ἀνωτέ-
ρων ἀκροαματικῶν μαθημάτων Γαλλικῶν καὶ Γερμανικῶν παρὰ γνω-
στῶν καθηγητῶν.

Ὡς καὶ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτυχε τῆς θερμῆς ὑποστηρίξεως τῶν γο-
νέων καὶ συγγενῶν τῶν ἐν αὐτῷ ἐκπαιδευομένων μαθητριῶν, οἵτινες
ὁμολογοῦσι χάριτας πρὸς τὴν διεύθυνσιν δι' ἧς καταβάλλει ὑπὲρ τῶν
τέκνων των μόχθους καὶ φροντίδας.

Ἡ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἐρμού Παρισινὴ ἐργοστασιάρχης γυναικείων φο-
ρεμάτων ἐπανωφοριῶν καὶ στηθοδέσμων κ. Bagnoli, μετεκάλεσεν ἐ-
σχάτως ἐκ Παρισίων διασήμους κοπτήρας καὶ στηθοδεσμοποιούς καὶ ἀ-
ναλαμβάνει πᾶσαν παραγγελίαν μὲ τελειότητα μοναδικὴν διὰ τὴν
πόλιν μας. Αἱ τιμαὶ τῆς κ. Bagnoli εἶναι λογικαί, ἡ ἐκτέλεσις δὲ τῆς
ἐργασίας της μοναδική. Ὀδὸς Ἐρμού ἀρ. 75.

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΑΜΗΣ

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΟΣ

ΤΗΣ Α. Β. Υ. ΤΟΥ ΔΙΑΔΟΧΟΥ

45 ΑΘΗΝΑΙ ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 45

ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΕΘΝΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

Δέρματα ἐκλεκτά, τέχνη καὶ καλλιαιθησιὰ εὐρωπαϊκὴ, τι-
μαὶ λογικαὶ κατέστησαν τὸ ὑποδηματοποιεῖον Τσάμη τὸ κατ'
ἐξοχὴν εὐνοούμενον τῶν κυριῶν καὶ αὐτῆς τῆς Β. Αὐλῆς. Ὁ
κ. Τσάμης εἶναι διὰ τὴν Ἑλλάδα ὅτι ὁ Παρισινὸς Pinné διὰ
τὴν Γαλλίαν.

—Θὰ τῷ ἀνακοινώσης ὅτι ἤλθες νὰ μὲ ἴδῃς; ἐξηκολούθησεν ἡ κ. Δὲ Βωράδ...

—Ποτέ! ἀπήνησεν ὀρμητικῶς ἡ Ὀδέττη.

—Ναί, θὰ τῷ εἶπῃς ὅτι ἤλθες, ἀλλ' ὄχι ἀμέσως, ἐὰν θέλῃς, ἐκτὸς ἐὰν αὐ-
τὸς σοὶ κάμῃ λόγον; διότι ἐὰν τὸ ἐμάνθανε παρ' ἄλλου....

—Τίς θὰ τοῦ τὸ εἶπῃ;

—Τίς οἶδεν; ἀλλ' ἐὰν τὸ ἐμάνθανεν; θὰ ἦτο δι' ἐσὲ φρικώδης ταπεινώσις,
καὶ ἐκτὸς τούτου εἰς τὸ μέλλον θὰ ἐδυσπίστει πρὸς σὲ καὶ τὰ ἐπακόλουθα τῆς
ἐλλείψεως ἀμοιβῆς ἐμπιστοσύνης εἶναι πολὺ δυσάρεστα; προτιμότερος ὁ
θάνατος. Καὶ ἐνηγκαλίσθη μετὰ μητρικῆς ὄλης διαχύσεως τὴν φρίσσουσαν Ὀ-
δέττην, καὶ ἐκράτει οὕτω αὐτὴν ἐν ταῖς ἀγκάλας της, ἐνῶ τὸ βλέμμα της
διαπερῶν τὴν ἀπόστασιν καὶ τὸν χρόνον ἐπανεβλεπε τὴν σκληρὰν ἐποχὴν καθ' ἣν
ὁ Benouist προσέβλεπεν αὐτὴν διὰ τοῦ αὐστηροῦ βλέμματός ἀδεκάστου κριτοῦ.

Ἡ ἐμπιστοσύνη, Ὀδέττη μου, εἶναι ὁ πρῶτος ὄρος τῆς εὐτυχίας ἐν τῷ
γάμῳ. Δυνατὸν ν' ἀπατηθῆ τις, ἢ νὰ πράξῃ πρᾶγμα τι, ἀλλ' ἐὰν ἕκαστος εἶ-
ναι βέβαιος ὅτι ὁ ἄλλος δὲν θὰ ψευσθῆ, τότε αἱ ἀνθρώπινοι πλάνα δὲν εἶναι
πλέον ἢ ἡ ἀναπόφευκτος μερὶς τῶν πικριῶν; ἀ; ἀναμένομεν ἐν τῷ κόσμῳ τού-
τῳ... Ἀγαπᾷς λοιπὸν τὸν σύζυγόν σου;

—Ὡ! ναί, ὅταν δὲν εἶναι κακὸς.

—Κακὸς δὲν εἶναι, ἀλλ' ἄπειρο, καθὸ νέος... θὰ διορθωθῆ... θὰ ἴδῃς... Μὴ
κλαίῃς πλέον... ἡμέραν τινὰ θ' ἀλλάξῃ σκέψεις θὰ τῷ εἶπῃς ὅτι ἤλθες νὰ μὲ
ἴδῃς, διότι δὲν ἐνόμιζες ὅτι κακῶς ἔπραττες καὶ δὲν θὰ ἐπανεἴλθῃς πλέον...
ἐκτὸς ἐὰν καὶ ἐκεῖνος σὲ συνοδεύσῃ. Στεροῦμαι οὕτω τῆς μόνης χαρᾶς μου,
προσέθηκεν ἡ Ἐστέλλα, σφιγγουσα στοργικῶς τὰς χεῖρας τῆς μικρᾶς φίλης
της, ἀλλὰ τοῦτο εἶναι καθήκόν μου νὰ σοὶ ἐπιβάλλω, ὡς εἶναι καθήκόν σου
ἐπίσης νὰ ὑπακούσῃς.

—Λοιπὸν ἀπεχθάνεσαι τὸν σύζυγόν μου; ἠρώτησε μετὰ σεδασμοῦ ἡ Ὀδέττη.

—Ὅχι, ποσῶς, ἀπήνησεν γαληνιαία ἡ νεαρὰ χήρα. Καὶ τώρα, τέκνον μου,
ἐπᾶνεθε πρὸς σοί, ἵνα μὴ δυσχεραστῆθῆ ἐκ τῆς ἀπουσίας σου.

(ἀκολουθεῖ).